

Magyar Dániel: Nem látszik

Végzett a fényképezőgép megtisztogatásával és gondosan elhelyezte a tokban. Többet nem veszi elő. Élete negatívjait már korábban elhelyezte egy dobozban. Emlékei megörökítve, de előhívatlanul hevertek papundekli otthonukban. Szeretett fényképezni, tanítani. Fényképezni tanítani. Évek teltek el azóta, hogy az utolsó tanítványa nála járt és hagyott egy tekercset előhívásra. Azt mondta, hogy nyaralási fotók. Emlékszik a mosolyára. Meg a kék foltra a nyakán, ami csak akkor látszott, amikor hátradobta a haját. Mindig csak a fényképezésről beszélgettek. Egyszer a lány megfogta a kezét, mintha segítséget kérne.

Azt szerette a fotózásban, hogy teljesen pontosan visszaidézhetőek vele az emlékek. Bármi, ami látható, mint például a hosszú fekete haj, amibe belekap a szél. Az érintések viszont nem lefotózhatók, ki tudja, azt emlékezzük-e bele egy kézfogásba, ami valójában történt? Kilépett az utcára, a friss levegő megtöltötte tüdejét. Úgy érezte, mintha elkezdődne valami, mintha egy új élet reményét hozná a kora reggeli hűvös szellő.

Aztán eszébe jutott a sárga boríték a fotókkal. 2007-es volt rajta a dátum. A fekete hajú nem jött érte. A megadott telefonszámon egy elgyötört hang közölte, hogy már nem is fog, meghalt. Azóta sem jött el a nyaralási emlékekért senki. Kiválasztott egy fényképet a csomagból, lelaminálta és betette a belső zsebébe. A bal oldaliba. Talán, ha akkor viszonzta volna a kézszorítást, most minden más lenne. Nem egyedül indulna el. Úgy érezte, odabent megrekedt a levegő. Mielőtt kilépett a fotósüzletből, szeme sarkából látta még a roskadásig telt polcokat a sok megörökített étellel, köztük a sajátjával. Behúzta maga mögött az ajtót, de nem zárta kulcsra.

Csak egy kis válltáskát vitt magával, mondták neki, hogy ne aggódjon, mindenről gondoskodnak. Az orvostudomány olyan fejlett, hogy ma már egyáltalán nem kell fájdalmat éreznie egy végstádiumos betegnek. Befekszik, bekötik, kezelik, adagolnak - sorolta pár napja az onkológus, de őbenne mindez fényképszerűen futott végig. Monokrómban. A képzelt fotókon senki nem állt az ágya mellett.

Lesétált a Dunához. Elővette a fényképet a zsebéből és egy fára tűzte úgy, hogy a lány tekintete pont a kórház felé nézzen. Ennyit talán megtehet, gondolta. Gondosan ellenőrizte, hogy stabil-e a rögzítés. Csak pár napot, esetleg két hetet bírjon ki így. Jó pár métert megtett már, amikor visszafordult. Úgy tűnt neki, mintha a szél felborzólná a lány haját. Nem látszott a nyakán a folt.